

5. Кудрявцева Е. Л. Совершенствование методов оценки стоимости фондов прямых инвестиций: дис. ... канд. экон. наук: 08.00.10. М., 2014. 137 с.
6. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо розкриття інформації на фондовому ринку та вдосконалення порядку емісії цінних паперів та розширення можливостей для залучення капіталу): № 5592 від 23 груд. 2016 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60801.
7. Проект Закону про облігації, забезпечені відокремленими активами: № 2784 від 6 трав. 2015 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55030.
8. Реформування ринків фінансових послуг в умовах інтеграції до європейського фінансового простору: монографія / наук. ред. Р. Пукала і Н. М. Внукова. Харків: Ексклюзив, 2016. 166 с.
9. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони // Офіц. вісн. України. 2014. № 75, т. 1. С. 83, ст. 2125.
10. BGK and EIF create Polish Growth Fund of Funds to stimulate equity investments and economic development in Poland [Електронний ресурс] / European investment fund. – Luxembourg: EIF, 2013. URL: http://www.eif.org/what_we_do/equity/news/2013/pgff.htm.
11. Country and sector-specific initiatives (Funds-of Funds and Guarantee Debt funds). Luxembourg: EIF, 2017. URL: http://www.eif.org/what_we_do/resources/funds_of_funds/index.htm.
12. Detailed description of priority axes of smart growth. Operational programme 2014–2020 / Ministry of infrastructure and development of Poland. Warsaw: Ministry of infrastructure and development of Poland, 2015. 129 с. URL: http://www.ncbr.gov.pl/gfx/ncbir/pl/defaultopisy/1288/2/1/szoop-wersja_ang__2_akt1_.pdf
13. JEREMIE – Joint European Resources for Micro to Medium Enterprises. Luxembourg: EIF, 2017. URL: http://www.eif.org/what_we_do/resources/jeremie/index.htm
14. Regional Fund-of-Funds Romania / European investment fund. Luxembourg: European investment fund, 2017. URL: http://www.eif.org/what_we_do/resources/esif_regional_Romania/index.htm
15. The Silesia EIF Fund of Funds [Електронний ресурс] / European investment fund. Luxembourg: European investment fund, 2017. URL: http://www.eif.org/what_we_do/resources/esif-fund-of-funds-silesia/index.htm.

Надійшла до редколегії 20.11.2017 р.

УДК 351:323.15(477)

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЕТНОПОЛІТИЧНИМИ ВІДНОСИНАМИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ В УКРАЇНІ

Підбережник Н. П.,

*к. держ. упр., докторант кафедри європейської інтеграції та права,
Львівський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України,
м. Львів*

Зроблено аналіз теоретичних та практичних аспектів інституційного забезпечення публічного управління етнополітичними відносинами на регіональному рівні в Україні. Охарактеризовано на прикладі Закарпатської, Львівської та Чернівецької областей цілі та завдання структурних підрозділів місцевих органів публічного управління у сфері регулювання міжнетнічних взаємин. З'ясовано відсутність чіткої структури інституційного забезпечення публічного управління у сфері етнополітичних відносин на регіональному рівні та єдиного координаційного центру, що унеможлиблює здійснення ефективного та послідовного регіонального етнополітичного менеджменту.

Ключові слова: публічне управління, етнополітичний менеджмент, інституційне забезпечення, національні меншини, етнополітичні відносини.

© Підбережник Н. П., 2017

Pidberezhnyk N. P.,
PhD in Public Administration,
Doctoral student of the Department of European Integration and Law of the LRI NAPA, Lviv

INSTITUTIONAL PROVISION OF PUBLIC GOVERNANCE OF ETHNOPOLITICAL RELATIONS AT THE REGIONAL LEVEL IN UKRAINE

Theoretical and practical aspects of institutional provision of public governance of ethnopolitical relations at the regional level in Ukraine have been analyzed. Using the example of the Transcarpathian, Lviv, and Chernivtsi Regions, the goals and objectives of the structural subdivisions of local public administration bodies in the field of regulation of interethnic relations have been characterized. It has been found out that there is neither a clear structure for the institutional provision of public administration in the field of ethno-political relations at the regional level, nor a single coordination center, which makes it impossible to implement effective and consistent regional ethnopolitical management.

Key words: public administration, ethnopolitical management, institutional support, national minorities, ethno-political relations.

Україна нині позиціонує себе на міжнародній політичній арені як держава міжнаціональної толерантності та взаємоповаги, яка намагається дотримуватися взятих на себе міжнародних зобов'язань у сфері забезпечення прав національних меншин. Це підкріплено належною нормативно-правовою базою та інституційним забезпеченням публічного управління у сфері етнополітичних відносин на загальнодержавному рівні. Проте в умовах регіональних відмінностей щодо етнічного складу населення ефективність публічного управління етнополітичними відносинами залежить також від чітко налагодженої діяльності системи органів місцевого управління з метою забезпечення пошуку шляхів, механізмів та інструментів гармонізації інтересів, що домінують у регіонах, серед тих чи інших національних меншин та в українській нації, запобігання міжетнічним конфліктам, взаємозбагачення національно-культурних надбань українського суспільства. Особливо актуальним це питання постає в контексті процесу децентралізації влади в Україні, яка сприятиме посиленню комунікації у вирішенні етнополітичних проблем на регіональному рівні між органами місцевого управління та неурядовими організаціями національних меншин, розвитку громадянської активності, спрощенню процедури ухвалення управлінських рішень.

Проблеми у сфері етнополітичних відносин в Україні стали предметом досліджень українських науковців у галузі етнології, соціології, політології, державного управління. Зокрема, особливості української етнополітики вивчали О. Антонюк, І. Варзар, В. Євтух, І. Іванов, В. Котигоренко, Г. Луцишин, О. Майборода. Державноуправлінські аспекти етнополітичних відносин досліджували П. Надолішний, Ю. Куц. Теоретико-методологічні засади інституційного механізму публічного управління розглядали О. Гордєєв, О. Ткачова. Проте питання інституційного забезпечення публічного управління етнополітичними відносинами на регіональному рівні залишаються недостатньо вивченими. Це зумовило предмет дослідження.

Метою статті є дослідити структуру, цілі, завдання та особливості інституційного забезпечення публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні на регіональному рівні.

Проблеми інституційного забезпечення публічного управління варто розглядати в контексті теорії інституціоналізму, де ключовою категорією виступають "інституції". Її засновником вважають американського науковця Д. Норта. На його думку, поняття "інституції" охоплює створені людиною

обмеження, що організують відношення між людьми. Інституційні обмеження включають як заборону індивідам здійснювати певну діяльність, так і умови, за яких їм дозволяється здійснювати певні види діяльності. Формою прояву інституцій є формальні та неформальні "інститути". Формальні інститути діють у формі конкретних державних установ та організацій, неформальні функціонують у формі усних домовленостей для досягнення певних цілей [2, с. 17]. У контексті взаємодії формальних і неформальних інститутів у процесі інституційного забезпечення публічного управління ключова роль повинна належати державним інститутам.

Складовими "інститутів" дослідник виділяє:

- формальні правила (закони, конституції, норми права тощо);
- неформальні обмеження (звичаї, традиції, домовленості, угоди тощо);
- механізми примусу, які забезпечують дотримання правил (правоохоронні органи, суди тощо) [2, с. 18–19].

Тож, важливою умовою ефективного публічного управління етнополітичними відносинами на регіональному рівні є належне його інституційне забезпечення – наявність відповідних місцевих органів державного управління та неурядових організацій у поєднанні з певними ustalеними нормами, правилами, стандартами. При цьому ключову роль повинні відігравати місцеві органи державного управління, до компетенції яких віднесено питання етнополітики.

Значний вплив на організацію системи публічного управління на регіональному рівні в етнополітичній сфері в Україні мають реорганізаційні процеси центральних органів виконавчої влади, відповідальних за формування та реалізацію етнополітичного менеджменту. Прикладом цього може слугувати ліквідація на основі Указу Президента України "Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади" від 9 грудня 2010 р. № 1085 Державного комітету у справах національностей та релігій і його територіальних підрозділів [11]. Після ліквідації обласних та районних управлінь Держкомнацрелігій виник певний вакуум у забезпеченні реалізації публічної політики у сфері міжнаціональних відносин на регіональному рівні. Частково ці функції перейняли в окремих державних адміністраціях (Закарпатська та Львівська обласні, Київська міська) управління або відділи у справах національностей, що підпорядковуються місцевому керівництву. В інших облдержадміністраціях (ОДА) питання регулювання етнополітичних відносин віднесено до відання управлінь чи відділів культури. Тож, на сьогодні на регіональному рівні публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні спостерігається несформованість системи інституційного забезпечення, спроможної здійснювати ефективне регулювання етнополітичних відносин. Ці завдання реалізують структурні підрозділи місцевих органів публічного управління, до компетенції яких належать питання міжетнічних взаємин. Їхню діяльність здебільшого спрямовано на моніторинг та аналіз проблемних аспектів суспільно-політичного та культурного життя етнічних спільнот і підготовку на цій основі пропозицій щодо прийняття відповідних управлінських рішень для подолання наявних проблем.

Зокрема, заходи щодо сприяння відродженню та розвитку етнічної, культурної і мовної самобутності національних меншин, гармонізації міжконфесійних та міжнаціональних відносин, забезпечення загальнонаціональної культурної консолідації суспільства на рівні Чернівецької ОДА здійснює Управління культури [10]. У межах своїх повноважень

Управління вивчає та аналізує на території Чернівецької області тенденції етнонаціонального та етнокультурного розвитку регіону, прогнозує розвиток міжнаціональних та міжконфесійних відносин.

Структурним підрозділом Закарпатської ОДА, що здійснює реалізацію державної політики у сфері етнополітичних відносин, є Управління національностей та релігій. Основними його завданнями є: забезпечення реалізації державної політики у сфері міжнаціональних відносин, релігії, захисту прав національних меншин; сприяння гармонізації міжнаціональних та міжконфесійних відносин, збереженню і розвитку етнічної самобутності національних меншин, а також реалізації права громадян на свободу совісті [10].

Управління, відповідно до своїх компетенцій у сфері регіональної етнополітики, вивчає та аналізує стан і тенденції міжнаціональних відносин в області та готує відповідні інформаційні матеріали; координує взаємодію місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань міжнаціональних та міжконфесійних відносин; контролює дотримання законодавства щодо прав національних меншин; вивчає релігійну ситуацію та процеси, що відбуваються в релігійному середовищі; вживає в межах своєї компетенції заходи щодо запобігання проявам розпалювання міжетнічної та релігійної ворожнечі в області. У контексті гармонізації етнополітичних відносин, задоволення етнокультурних потреб національних меншин у регіоні на сучасному етапі Управління національностей та релігій Закарпатської ОДА реалізовує низку регіональних програм у сфері етнополітики, зокрема: “Центр культур національних меншин Закарпаття на 2016–2020 роки”; “Програма забезпечення розвитку освіти, культури, традицій національних меншин області на 2016–2020 роки”; “Ромське населення Закарпаття” на 2016–2020 рр.; План заходів із реалізації в області Стратегії захисту та інтеграції в українське суспільство ромської національної меншини на період до 2020 р.[10].

У системі інституційного забезпечення публічного управління у сфері етнополітичних відносин на регіональному рівні в структурі Львівської ОДА діє департамент із питань культури, національностей та релігій Львівської ОДА. Основні завдання департаменту у сфері етнополітичних відносин такі:

- реалізація державної мовної політики на території області;
- реалізація державної політики у сфері міжнаціональних відносин, забезпечення прав національних меншин та права громадян на свободу світогляду і віросповідання;
- організація виконання законодавства України у сфері культури, мистецтва та кінематографії, бібліотечної та клубної справи, національної музейної політики, мистецької освіти, збереження прав національних меншин, свободи світогляду і віросповідання;
- здійснення виконавчих та організаційно-розпорядчих функцій щодо організації та розвитку сфери культури, мистецтва та кінематографії, бібліотечної та клубної справи, національної музейної політики, мистецької освіти, обліку;
- сприяння відродженню та розвитку традицій і культури української нації, етнічної, культурної та мовної самобутності національних меншин;
- гармонізація міжконфесійних та міжнаціональних відносин;
- захист прав творчих працівників та їхніх спілок, соціальний захист працівників підприємств, установ та організацій у сфері культури [3].

Окрім забезпечення реалізації культурних прав національних меншин, запобігання етнічним конфліктам та сприяння міжетнічній взаємодії, цей департамент створює умови для задоволення культурно-мовних, освітніх, інформаційних потреб українців, які проживають за межами України; сприяє збереженню та розвитку культури української нації; забезпечує функціонування української мови та культури в усіх сферах суспільного життя України.

Для налагодження ефективної діяльності у сфері публічного управління етнополітичними відносинами департамент має право створювати консультативні ради з питань мистецтва, культури, релігій, національностей, інші дорадчі комісії, ради або органи для розгляду рекомендацій і пропозицій щодо реалізації основних напрямів своєї діяльності.

Створення й діяльність консультаційно-дорадчих органів із питань етнополітики в системі органів публічного управління є одним із механізмів залучення представників етноспільнот до процесу ухвалення управлінських рішень у сфері етнополітичних відносин на основі напрацьованих рекомендацій та пропозицій. Їхня діяльність забезпечує взаємодію органів публічного управління та неурядових організацій і спрямована на дослідження проблем етнічних спільнот, підготовку пропозицій для розроблення відповідних управлінських рішень як на державному, так і на місцевому рівні.

Про важливість створення й функціонування в рамках структур публічного управління консультаційно-дорадчих органів із питань етнополітики вказано і в Лундських рекомендаціях ОБСЄ про ефективну участь національних меншин у суспільно-політичному житті 1999 р. [1]. Консультативні, або дорадчі, органи, відповідно до цього міжнародного документа, розглядаються як такі, що здатні слугувати каналами для діалогу між державною владою та національними меншинами. Вони можуть мати спеціалізовані комітети, можливість порушувати питання перед органами, що ухвалюють рішення, готувати рекомендації, розробляти законодавчі та інші пропозиції, стежити за розвитком ситуації та подавати коментарі до рішень уряду, що опрацьовуються, здатних прямо чи опосередковано вплинути на становище національних меншин.

На регіональному рівні прикладом функціонування консультаційно-дорадчого органу з питань етнополітики є діяльність у структурі Чернівецької ОДА Регіональної ради з питань етнонаціональної політики.

Основним завданням Ради є розроблення пропозицій зі сприяння формуванню та реалізації державної етнонаціональної політики в регіоні, спрямованої на гармонізацію міжнаціональних відносин, консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин Чернівецької області [12].

До складу Регіональної ради з питань етнонаціональної політики входять керівники національно-культурних товариств, зареєстрованих згідно з чинним законодавством України, науковці, представники етнічних громад області. У процесі діяльності Рада покликана розробляти та вносити голові ОДА пропозиції щодо:

- формування та реалізації державної етнонаціональної політики в регіоні, сприяння консолідації та розвитку української нації, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин Чернівецької області;
- сприяння формуванню толерантності в міжнаціональних відносинах у регіоні;

– уникнення випадків дискримінації, ворожого ставлення чи насильства за ознаками етнічного походження, мовними або іншими ознаками, а також запобігання міжетнічним конфліктам в області;

– сприяння просвітницькій та виховній роботі з формування у громадян патріотизму і національної свідомості;

– розвитку етнокультурних і гуманітарних зв'язків громадських організацій національних меншин Чернівецької області з відповідними громадськими організаціями за межами України [12].

Окрім цього, Регіональна рада з питань етнонаціональної політики Чернівецької ОДА вивчає та аналізує стан розвитку міжнаціональних відносин у Чернівецькій області; розглядає проекти регіональних програм із питань етнонаціональних відносин; вивчає та аналізує стан виконання законів України, розпоряджень голови ОДА, регіональних програм із питань забезпечення прав національних меншин Чернівецької області [12].

Рішення Ради мають рекомендаційний характер і є обов'язковими для розгляду місцевими органами виконавчої влади. Їхня практична реалізація може відбуватись через видання відповідних розпоряджень головою ОДА.

Важливим елементом інституційного забезпечення публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні є утворені на урядовому рівні України та держав, що мають етнічно споріднені спільноти, які проживають на їхній території, двосторонні змішані комісії з питань задоволення прав національних меншин та реалізації укладених міждержавних і міжвідомчих угод про співробітництво. Їхня діяльність сприяє ухваленню рекомендацій у сфері етнополітики, прийнятних для обох держав, виконанню Україною своїх зобов'язань у сфері захисту прав національних меншин, задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які перебувають за кордоном, формуванню позитивного іміджу України на міжнародній арені. На сьогодні функціонують Змішана українсько-угорська комісія з питань забезпечення прав національних меншин, Двостороння українсько-словацька комісія з питань національних меншин, освіти і культури, Змішана українсько-румунська комісія з питань забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин, Міжурядова українсько-німецька комісія зі співробітництва у справах осіб німецького походження, які проживають в Україні. Вони є тимчасовими консультативно-дорадчими органами Кабінету Міністрів України, пропозиції та рекомендації яких можуть бути реалізовані шляхом прийняття Кабінетом Міністрів України рішень, проекти яких вносять органи виконавчої влади відповідно до своїх повноважень.

Зокрема, Змішана українсько-угорська комісія з питань забезпечення прав національних меншин своєю діяльністю покликана:

– сприяти забезпеченню координації діяльності міністерств та інших центральних органів виконавчої влади щодо реалізації прав угорської меншини в Україні та української меншини в Угорській Республіці;

– організувати розроблення комплексу заходів щодо співробітництва між Україною та Угорською Республікою з метою забезпечення прав національних меншин;

– здійснювати підготовку пропозицій щодо створення необхідних соціально-економічних та інших умов для збереження й розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин;

– визначати шляхи, механізми та способи вирішення проблемних питань, удосконалення нормативно-правової бази щодо забезпечення прав угорської меншини в Україні та української меншини в Угорській Республіці [8].

Сприяти створенню необхідних умов для збереження і розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності української меншини в Словацькій Республіці та словацької меншини в Україні, забезпечувати координацію дій органів виконавчої влади щодо забезпечення прав української меншини в Словацькій Республіці та словацької меншини в Україні покликана Двостороння українсько-словацька комісія з питань національних меншин, освіти і культури [6].

Основними завданнями Змішаної міжурядової українсько-румунської комісії з питань забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин, є:

- сприяння забезпеченню координації дій органів виконавчої влади щодо забезпечення прав української меншини в Румунії та румунської меншини в Україні;

- організація розроблення та здійснення заходів щодо співробітництва між Україною та Румунією з метою забезпечення прав національних меншин;

- підготовка пропозицій щодо сприяння створенню необхідних соціально-економічних та інших умов для збереження й розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин; визначення шляхів, механізмів та способів вирішення проблемних питань, удосконалення нормативно-правової бази щодо забезпечення прав української меншини в Румунії та румунської меншини в Україні [7].

Міжурядова українсько-німецька комісія зі співробітництва у справах осіб німецького походження, які проживають в Україні, сприяє забезпеченню прав осіб німецького походження, які проживають в Україні; здійснює комплекс заходів зі співробітництва між Україною та Федеративною Республікою Німеччина з метою забезпечення реалізації прав осіб німецького походження, задоволення їхніх соціальних, культурних, інформаційних та інших потреб, сприяє створенню умов для збереження й розвитку їхньої етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності [4].

До складу таких комісій входять голова, заступник голови, члени Кабінету Міністрів України, представники центральних і місцевих органів виконавчої влади, представники інших державних органів, органів місцевого самоврядування, наукових установ, громадських об'єднань, народні депутати України.

У процесі своєї діяльності вони аналізують стан та перспективи розвитку соціально-економічних, демографічних та інших процесів у середовищі української меншини в цих державах і, відповідно, у середовищі угорської, словацької, румунської, німецької меншин в Україні; проводять моніторинг стану виконання органами виконавчої влади завдань щодо забезпечення реалізації прав української меншини в Угорщині, Словаччині, Румунії, Німеччині та представників угорської, словацької, румунської, німецької нацменшин в Україні.

1. Нині в Україні державний етнополітичний менеджмент на регіональному рівні представлено структурними підрозділами місцевих органів державної влади, які здебільшого займаються моніторингом етнополітичної ситуації, не маючи вагомого регуляторного впливу на неї.

2. Основний акцент у діяльності структур інституційного забезпечення публічного управління в етнополітичній сфері на регіональному рівні ставиться на завданнях щодо забезпечення реалізації культурних прав національних меншин, які переважають у конкретному регіоні. При цьому поза увагою залишається комплексний підхід до вирішення проблем у сфері етнополітичних відносин в Україні.

3. Відсутність єдиного координаційного центру унеможливає здійснення послідовної публічної етнополітики на регіональному рівні в напрямі забезпечення міжетнічної взаємодії та національної консолідації.

Предметом розгляду в подальших наукових дослідженнях стануть шляхи удосконалення інституційного механізму публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні.

Список використаних джерел

1. Лундські рекомендації про ефективну участь національних меншин у суспільно-політичному житті з пояснювальними примітками. Вересень 1999 р. URL: <http://www.osce.org/uk/hcnm/32255?download=true>.
2. Норт Д. Інституції, інституціональні зміни та функціонування економіки / пер. з англ. І. Дзюб. Київ: Основи, 2000. 198 с.
3. Положення про департамент з питань культури, національностей та релігій Львівської обласної державної адміністрації: Розпорядження голови обласної державної адміністрації від 30 лип. 2013 р. № 483/0/5-13/ URL: http://loda.gov.ua/k_n_r_funktsionalni-obovyazky.
4. Положення про Міжурядову українсько-німецьку комісію із співробітництва у справах осіб німецького походження, які проживають в Україні: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 груд. 2015 р. № 1075. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1075-2015-p#n25>.
5. Положення про Українську частину Двосторонньої українсько-словацької комісії з питань національних меншин, освіти і культури: Постанова Кабінету Міністрів України від 17 трав. 2012 р. № 440 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/440-2012-p#n12>.
6. Положення про Українську частину Змішаної міжурядової Українсько-Румунської комісії з питань забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 квіт. 2012 р. № 357. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/357-2012-p/paran32#n32>.
7. Положення про Українську частину Змішаної українсько-угорської комісії з питань забезпечення прав національних меншин: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 серп. 2011 р. № 954. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/954-2011-p#n26>.
8. Положення про управління культури Чернівецької обласної державної адміністрації. URL: <http://www.bukoda.gov.ua/sites/default/files/doc/PDF/kultura.pdf>.
9. Положення про управління національностей та релігій Закарпатської обласної державної адміністрації: Розпорядження голови державної адміністрації від 8 черв. 2017 р. № 279. URL: <http://www.carpathia.gov.ua/ua/publication/content/497.htm>.
10. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 9 груд. 2010 р. № 1085/2010. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.
11. Регіональна рада з питань етнонаціональної політики. URL: <http://www.bukoda.gov.ua/page/regionalna-rada-z-pitan-etonatsionalnoi-politiki-0>.

Надійшла до редколегії 19.10.2017 р.

УДК 351.77: 658.14/17

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ФІНАНСУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Рогова О. Г.,

*к.ю.н., доцент кафедри права та європейської інтеграції,
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України,
м. Харків*

Висвітлено державну політику фінансування діяльності закладів охорони здоров'я. Досліджено особливості одержання закладами охорони здоров'я благодійних внесків. Здійснено аналіз перешкод наданню платних медичних послуг. Аналіз існуючих механізмів фінансування діяльності закладів охорони здоров'я свідчить про недостатність правового забезпечення політики держави в царині фінансових гарантій.

Ключові слова: охорона здоров'я, державна політика, фінансування, платні медичні послуги, благодійні внески.

© Рогова О. Г., 2017